

Κυριακή 25η Αύγουστου 2024

Θ' Ματθαίου.

(Ματθ. 14, 22 – 34).

«ἐκτείνας τὴν χεῖρα ἐπελάβετο αὐτοῦ»

(Ματθ. 14, 31).

Εἶναι μερικές στιγμές στή ζωή τοῦ ἀνθρώπου πού ζυγίζουν αἰωνιότητα. Μία τέτοια στιγμή βλέπουμε σήμερα στό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα τῆς ἡμέρας νά βιώνει ὁ ἀπόστολος Πέτρος. Τό βράδυ σκοτεινό, ἡ θάλασσα μανιασμένη, ἓνα πλοῖο μεσοπέλαγα παλεύει νά σωθεῖ. Μέσα στή θύελλα οἱ φοβισμένοι μαθητές βλέπουν τόν Ἰησοῦ νά περπατάει πάνω στά θηριώδη κύματα. Ἀπίστευτο τό θέαμα, τρομακτικό, ἐξωπραγματικό! Ὁ Πέτρος πέφτει στή θάλασσα ἀπό ἐμπιστοσύνη στόν Χριστό καί βιώνει ὁ ἴδιος τό θαῦμα. Περπατάει καί αὐτός πάνω στά κύ-

ματα! Για μία στιγμή, όμως, νικιέται από τή λογική του, γεύεται τήν άπιστία και βυθίζεται. Τότε, ό Κύριος «έκτείνας τήν χείρα έπελάβετο αυτού».

Μία κίνηση σωτήρια και γεμάτη από άγάπη. Μία κίνηση πού δείχνει όλη τή μέριμνα του Θεού για τά παιδιά Του. «Έκτείνας τήν χείρα έπελάβετο αυτού». Άπλώνει τό χέρι Του ό Θεός στον άνθρωπο. Δέν τό άπλώνει μόνον στον Πέτρο. Τά χέρια Του ό Θεός τά άπλώνει σε κάθε άνθρωπο. Άπλωσε τά χέρια Του, για να άγκαλιάσει τήν Πανάχροαντη Μάνα Του, όταν Τόν άδραξε στήν παρθενική άγκαλιά της. Άπλωσε τά χέρια Του, για να εύλογήσει, να θαυματοργήσει, να θεραπεύσει, να έλευθερώσει τούς ανθρώπους από κάθε δεινό. Άπλωσε τά χέρια Του, για να πλάσει τά μάτια του τυφλού. Άπλωσε τά χέρια Του, για ν' άγκαλιάσει τά παιδιά. Άπλωσε τίς παλάμες Του πάνω στον

Σταυρό, για ν' ἀγκαλιάσει τήν ἀμαρτωλή ἀνθρωπότητα. Ἄπλωσε τά χέρια Του στόνσκοτεινό Ἄδη, για νά ξεριζώσει τούς νεκρούς ἀπό τούς τάφους τους. Ἄπλωσε τά χέρια Του, καθώς ἀνέβαινε στόν οὐρανό, για νά εὐλογήσει τήν Ἐκκλησία καί τόν κόσμο. Ἄπλωσε τό χέρι του καί σήμερα, για νά ἀνασύρει τόν Πέτρο, πού βυθιζόταν ἀπό τήν ἀμφιβολία στά σκοτάδια τῆς ἀπώλειας τοῦ Θεοῦ.

Ἀμέτρητες φορές βιώνουμε τήν καθημερινότητά μας μέ τήν αἴσθηση ὅτι πνιγόμαστε καί βυθιζόμαστε ἀπό τίς φουρτουῖνες πού ζητοῦν νά καταποντίσουν τό σκάφος τῆς ὑπαρξῆς μας. Μία ἡμέρα ἤρεμη δέν ὑπάρχει. Κάθε μέρα, κάθε ὥρα, κάθε στιγμή ἔρχονται ἀλλεπάλληλα κύματα νά μᾶς ραπίσουν, νά μᾶς πικράνουν, νά μᾶς φοβίσουν καί νά μᾶς ἀγχώσουν. Οἱ ἀγωνίες καί οἱ ἀνασφάλειες ἐναλλάσσονται μέ τίς ἀπογοητεύσεις καί τίς πικρίες. Κλυδωνισμοί

γεννιούνται συνεχῶς στήν οἰκογένεια, στήν ἐργασία, στίς σχέσεις, στήν ἐσωτερική ἰσορροπία. Ἡ ζωή μοιάζει περισσότερο μιά μάχη μέ τά κύματα, παρά ἕνα ἄραγμα στό λιμάνι. Μέσα σ' ὅλη αὐτή τή σκοτοδίνη ἀναζητοῦμε κι ἐμεῖς τό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ. Ἐκεῖνος στέκεται πάνω ἀπ' ὅλες τίς φουρτοῦνες. Ἐκεῖνος καταπαύει ὅλες τίς θύελλες. Ἐκεῖνος λάμπει μέσ' ἀπό τά σύννεφα καί ἔρχεται πάντοτε κοντά μας, γιά νά μᾶς παρηγορήσει, νά μᾶς στηρίξει, νά μᾶς σώσει. Ὁ Χριστός δέν θά διστάσει ποτέ νά ἀπλώσει τό χέρι Του καί σ' ἐμᾶς. Πολλές φορές τό κάνει ἀπό μόνος Του τόσο μυστικά καί διακριτικά, πού δέν τό ἀντιλαμβανόμαστε. Τό ὀνομάζουμε σύμπτωση ἢ τύχη, γιατί δέν βιώνουμε τό θαῦμα τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ στή ζωή μας.

«Ἐκτείνας τήν χεῖρα ἐπελάβετο αὐτοῦ».

Βλέποντας αὐτή τή σκηνή σήμερα ἄς ἔχουμε στό

μυαλό μας δύο πράγματα: έμπιστοσύνη στον Χριστό και πορεία προς τον Χριστό.

Σέ μία έποχή πού ή έμπιστοσύνη έχει χαθει, διότι ό καθένας κοιτάζει τό συμφέρον του, τίς έπιθυμίες του και τον έγωισμό του, είναι δύσκολο νά καλλιεργηθει μέσα στην καρδιά μας ή έμπιστοσύνη. Όταν γκρεμίζεσαι άπ' όπου πιάνεσαι, ποιόν νά εμπιστευτείς; Όταν κανείς δέν σοῦ άπλώνει τό χέρι για νά σε βοηθήσει, αλλά σοῦ τό άπλώνει για νά σε καταποντίσει, πώς νά πιστέψεις ότι υπάρχει και τό χέρι του Χριστου πού είναι διαθέσιμο για σενα; Πώς νά εμπιστευτείς τό χέρι του Χριστου, πού εκτείνεται προς σενα, όταν όλα τά υπόλοιπα χέρια έρχονται άπειλητικά εναντίον σου; Όταν όλα τά χέρια σε σπρώχνουν, πώς νά διακρίνεις ένα χέρι πού σε βοηθάει; Κι όμως υπάρχει! Υπάρχει τό παντοδύναμο χέρι του Κυριου. Αυτό τό χέρι είναι δυνατό, διότι κρατάει μέσα στην

παλάμη Του όλόκληρο τό σύμπαν. Αυτό τό χέρι ἐκτείνεται πρὸς τόν καθένα μας ἀπὸ ἕναν Θεό πού νοιάζεται καί μεριμνάει γιά μᾶς. Δέν ὑπάρχει δευτερόλεπτο στή ζωή μας πού νά διαλανθάνουμε τοῦ θεϊκοῦ ἐνδιαφέροντος. Μᾶς παρακολουθεῖ συνεχῶς ἕνας Πατέρας πού μᾶς ἀγαπάει. Τό χέρι Του στέκεται πάντοτε ἀπλωμένο πρὸς τίς ἀνάγκες καί τά προβλήματα μας. Ἄς ἔχουμε ἐμπιστοσύνη σ' Ἐκεῖνον. Δέν ὑπάρχει θύελλα πιό δυνατή ἀπὸ τήν ἀγάπη Του. Δέν ὑπάρχει πρόβλημα ἄλυτο γιά τή σοφία Του.

Ἄφοῦ λοιπόν ἐμπιστευόμαστε τόν Χριστό, δέν ἔχουμε παρά νά τρέχουμε κοντά Του συνεχῶς. Ὁ Πέτρος μέσα στή θαλασσοταραχή ἔτρεξε πρὸς τόν Χριστό καί δέν ἀπογοητεύτηκε. Ὁ Κύριος «ἐκτείνας τήν χεῖρα ἐπελάβετο αὐτοῦ». Τό ἴδιο εἶναι ἀπαραίτητο νά κάνουμε κι ἐμεῖς. Ἡ διαδρομή πρὸς τόν Χριστό δέν εἶναι ἀσυννέφιαστη. Γιά νά συναντήσουμε τόν Ἰησοῦ

θά περπατήσουμε μέσα στήν όμίχλη καί στήν αντίρα τῶν δυσκολιῶν, τῶν πειρασμῶν καί τῶν πτώσεων. Ἡ συνάντηση μέ τόν Χριστό γίνεται μέσα στή βροχή τῶν δακρύων, κάτω ἀπό τό βουητό τῶν ἀναστεναγμῶν, μέ τή συνοδεία τοῦ πόνου καί τοῦ φόβου. Μέσα στόν σφοδρό ἄνεμο τῆς ἀπιστίας, ἐνῶ τό χαλάζι τῆς ἀμφιβολίας, τῶν ὕβρεων καί τῆς εἰρωνείας μαστιγώνει τό πρόσωπό μας, ἐμεῖς περπατᾶμε πρός τόν Χριστό. Κάθε βῆμα ἴσως πονάει. Κάθε βῆμα ἀναστατώνει καί ξεβολουεῖ συνειδήσεις. Ἐμεῖς, ὅμως, τό κάνουμε. Κάνουμε κάθε βῆμα καί κάνουμε αὐτή τήν πορεία πρός τόν Ἰησοῦ, διότι δέν ἔχουμε ποῦ ἄλλοῦ νά πᾶμε. Ὅποιαδήποτε ἄλλη κατεύθυνση εἶναι ἄσκοπη καί ἄκαρπη. Ποίος ἄλλος μπορεῖ νά μᾶς ἀνασύρει μέσα ἀπό τόν καταποντισμό τῶν θλίψεων καί τῶν πτώσεων παρά μόνον ὁ ἕνας καί μοναδικός Ἰησοῦς; Συνεχίζουμε αὐτή τή διαδρομή πρός τόν Σωτήρα εἰς πείσμα τοῦ διαβόλου, τοῦ συμβιβασμένου

κόσμου, τῶν ἐχθρῶν τῆς πίστεως ἀλλά καί εἰς πείσμα τοῦ κακοῦ ἑαυτοῦ μας, εἰς πείσμα τῆς ραθυμίας, τῆς ἀναβλητικότητος, τῆς δειλίας, τῆς ἄγνοιας. Εἶναι πολλά τά ἐμπόδια πού ἀναφαίνονται στήν πορεία πρός τόν Χριστό. Ἡ ἐπιμονή, ὅμως, μπορεῖ νά τά ξεπεράσει ὅλα. Ὁ δικαιωμένος τελικά εἶναι πάντοτε αὐτός πού προστρέχει στόν Κύριο καί δέν χάνει τόν σκοπό τῆς πορείας του, πού εἶναι τό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ.

«Ἐκτείνας τήν χεῖρα ἐπελάβετο αὐτοῦ». Μέσα στή φρικτή κοσμοχαλασιά ὁ Χριστός ἄπλωσε τό χέρι Του καί ἔσωσε τόν Πέτρο. Τό ἴδιο κάνει μέ ὅλους, μέσα στίς ιδιαίτερες συνθήκες τοῦ καθενός. Ἐμεῖς ἄς ἐμπιστευόμαστε τήν παντοδυναμία καί τήν ἀγάπη Του, ἄς πορευόμαστε ἀκατάπαυστα σ' Ἐκεῖνον, γιά νά πιάνουμε τό χέρι Του καί νά ἀντλοῦμε τίς ἀμέτρητες εὐλογίες Του. Ἀμήν.